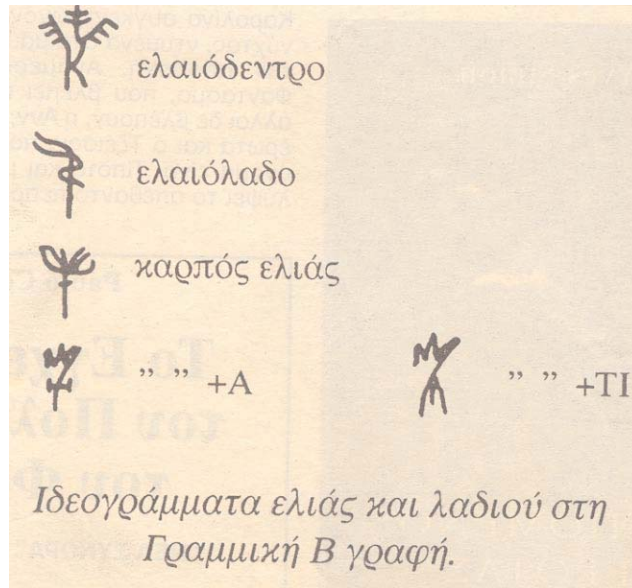

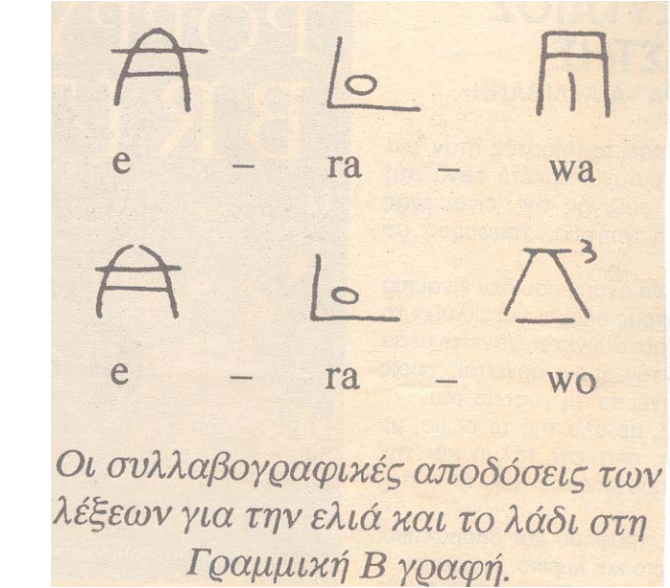
ΕΛΙΑ: Το δέντρο που δίνει ζωή στα χωριά μας

Η καταγωγή του ελαιόδεντρου χάνεται στους θρύλους και στις παραδόσεις των λαών γύρω από τη Μεσόγειο. Και είναι αυτό φυσικό, αφού το δέντρο της ελιάς είναι τόσο στενά συνδεδεμένο με το χριστιανικό πολιτισμό, με την ιστορία των μεσογειακών λαών, την ορθολογική τους διατροφή και ακόμα με τη θρησκεία και τις δοξασίες τους. Η λεκάνη της Μεσογείου είναι ιδεώδες περιβάλλον από πλευράς κλιματολογικών και πεδολογικών συνθηκών για την ελαιοκαλλιέργεια και δε γεννιάται αμφιβολία ότι το δέντρο της ελιάς αυτοφυόταν στη λεκάνη της Μεσογείου την εποχή που ο πρωτόγονος άνθρωπος ανακάλυψε τη γεωργία. Πολλοί θεωρούν σαν πιο πιθανό τόπο προέλευσης της ελιάς την περιοχή της Συρίας και Μ. Ασίας, άλλοι την Αφρική (Αβησσυνία, Αίγυπτος) κ.λ.π. Για την Ελλάδα η ελιά είναι ο πολιτισμός μας. Χωρίς αμφισβήτηση η καλλιέργεια αυτού του πολύτιμου δέντρου χάνεται στα βάθη των αιώνων, όπως αποδεικνύεται από τα ευρήματα των ανασκαφών. Αδιάψευστος μάρτυρας οι πινακίδες Γραμμικής Β' που βρέθηκαν στα ανάκτορα του Εγκλιανού στη Μεσσηνία οι οποίες σε συνδυασμό με αντίστοιχες των ανακτόρων της Κνωσσού στην Κρήτη, δίνουν πολύτιμες πληροφορίες για το ρόλο της ελιάς στην καθημερινή ζωή των κατοίκων στην περίοδο του 14ου και 13ου π.χ. αιώνα. Οι σοφοί μας πρόγονοι εκτίμησαν ιδιαίτερα τη σημασία της ελιάς για την οικονομία και την ευημερία της Ελλάδας και την τύλιξαν μέσα σε μύθους και παραδόσεις για να την καταστήσουν σεβαστή στο λαό. Οι χριστιανοί προστάτευσαν το ελαιόδεντρο και εισήγαγαν τη χρήση του ελαιόλαδου στα μυστήρια της εκκλησίας και τις θρησκευτικές τελετές γενικά. Στην αρχαία Ελλάδα είχαν σε μεγάλη εκτίμηση και την αγριελιά γιατί με τα κλαδιά της, στεφάνωναν τους Ολυμπιονίκες. Έτσι το ελαιόδεντρο είναι πηγή πλούτου αλλά και αιώνιο σύμβολο της γαλήνης και της ειρήνης σε μια περιοχή που έζησαν και ζουν οι πιο ανήσυχτοι λαοί της υπηλίου. Κατά την προεπαναστατική περίοδο οι Γάλλοι αναφέρουν χαρακτηριστικά:

“Οι έμποροι δεν πρέπει ποτέ να αγοράζουν βασίζομενοι μόνον εις τον λόγον των πωλητών, ως το πράττουν ενίοτε, διότι οι σημερινοί Αθηναίοι ως προς τας απάτας είναι τοσοῦτον έκδοτοι, ὅσον ἦσαν και οι προγονοί των. Εγνώρισαν τινάς, οἵτινες ἐνόθευον το ελαιόν των αναμειγνύοντες με ἀφέψημα αγγουριών, το οποίο συνδυάζεται ευκόλως με ὅλας τας ελαιώδεις ὕλας, ἀλλ’ ἡ νόθευσις δεν είναι και τόσο γενική, ὥστε να θεωρήσῃ τις ἔνοχον το ἔθνος”. Μπορεί αυτή η γαλλική αναφορά για το εμπόριο της Ελλάδας που περιλαμβάνεται σε έκθεση το 1797 να μην είναι καθόλου ... κολακευτική, είναι όμως ταυτόχρονα και χαρακτηριστική για το ρόλο του ελαιόλαδου στην οικονομία της χώρας μας λίγα χρόνια πριν την επανάσταση του 1821. Είναι αλήθεια πως μια σειρά περιηγητών (που δεν είναι μόνο περιηγητές...αλλά παίζουν ένα σύνθετο ρόλο), έχει αποτυπώσει σε γραπτά κείμενα πολύτιμες πληροφορίες για την καλλιέργεια, την παραγωγή και το εμπόριο του ελαιόλαδου. Ο Πουκεβίλ (περιηγήθηκε την Ελλάδα την περίοδο 1814-1821) μεταξύ των πολλών αναφορών που έκανε αναφέρουμε την πιο κάτω: “Η πεδιάς των Καλαμών είναι κεκαλυμμένη καθ’ ολοκληρίαν από ελαιόδεντρα κ.λ.π. Ετήσια παραγωγή ελαίου 8.000 βαρέλες προς γρόσια 45, το ὅλον γρόσια 360.000”. Πρέπει να σημει-

ωθεί πως η τιμή 45 γρόσια η βαρέλα, ήταν και η μεγαλύτερη στην Ελλάδα. Η βαρέλα όμως σαν μέσο χωρητικότητας δεν ήταν παντού η ίδια και διέφερε κατά τόπους. Στη Μεσσηνία αντιστοιχεί σε 47 οκάδες (61,44 κιλά). Πληροφορίες για την παραγωγή του ελαιόλαδου στην περιοχή της Καλαμάτας δίνει και ο περιηγητής ΛΗΚ που βρέθηκε το 1805 στην πόλη: “ Το λάδι παράγεται στα κοντινά περὶχωρα της Καλαμάτας. Σε καλή χρονιά, η ποσότητα που εξάγεται ανέρχεται σε 6.000 βαρέλια και το αρχικό κόστος φθάνει στις τριάντα οχτώ. Καταναλώνεται κυρίως στην Ελλάδα. Η τιμή ενός βαρελιού στα Ιωάννινα κοστίζει στον καταναλωτή περίπου ογδόντα πιάστρες”. Βεβαίως δεν μπορούν να γίνουν συγκρίσεις αυτών των μεγεθών με τα σημερινά. Οι πυκνές αναφορές των περιηγητών όμως στη σημασία που είχε η καλλιέργεια της ελιάς, είναι χαρακτηριστικές για την οικονομία της προεπαναστατικής Ελλάδας και ιδιαίτερα στις περιοχές που καλλιεργείτο αυτή. Η καλλιέργεια του ελαιόδεντρου εξακολούθησε και σήμερα να έχει πολύ μεγάλη κοινωνική και οικονομική σημασία για τη χώρα μας αφού απασχολεί και αποδίδει εισόδημα σε 400.000 περίπου εργατικές οικογένειες. Τα οφέλη για την εθνική οικονομία είναι σημαντικά αφού εξασφαλίζει καλύτερη απασχόληση του εργατικού δυναμικού

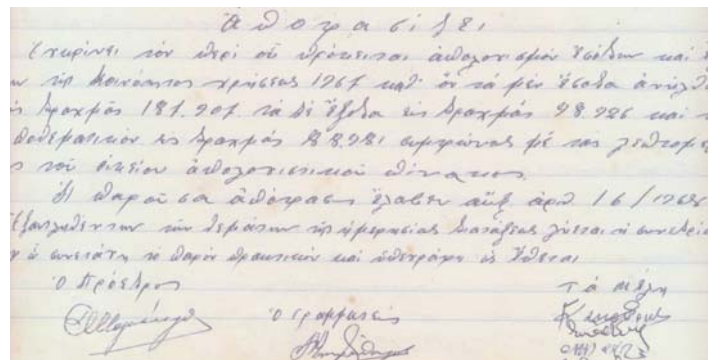

στις αγροτικές περιοχές και καλύτερη αξιοποίηση ορισμένων κατηγοριών εδάφους, όπως οι άγονες περιοχές της χώρας, πράμα που συντελεί στην συγκράτηση του πληθυσμού σε αυτές. Οι ελαιώνες στη χώρα μας καταλαμβάνουν περίπου το 15% της καλλιεργούμενης γης. Τα

τελευταία χρόνια παρατηρείται σημαντική πρόοδος στον τομέα εξαγωγής του ελαιόλαδου, δεδομένου ότι η παραγωγή ελαιόλαδου στη χώρα μας ξεπερνά τους 380.000 τόνους. (Το απόσπασμα αυτό είναι από το υπό έκδοση βιβλίο του συμπατριώτη μας από το Βλάση Ηλία Αποστολόπουλου)

Έσοδα-έξοδα κοινότητας Βλάση έτους 1967

Τα οικονομικά της πρώην κοινότητας Βλάση ήταν διαχρονικά πενιχρά, αυτό τουλάχιστον προκύπτει από το βιβλίο πράξεων του κοινοτικού συμβουλίου. Σήμερα δημοσιεύουμε την απόφαση 16/1968 του κοινοτικού συμβουλίου

Βλάση «περί εγκρίσεως κοινοτικού απολογισμού οικονομικού έτους 1967». Στο κοινοτικό συμβούλιο συμμετείχαν οι: Μαρινόπουλος Κωνσταντίνος, Κακούρης Γεώργιος, Μάστορας Αθανάσιος, Μάστορας Στυλιανός και Θεοδωρακόπουλος Αντώνιος. Φέρνει ημερομηνία 6 Αυγούστου 1968. Στη συνεδρίαση συμμετείχε και ο ελεγκτής του δημόσιου ταμείου Πυλίας Ευστάθιος Ευσταθίου. Τα έσοδα της κοινότητας το 1967 ήταν 187.907 δραχμές και τα έξοδα 98.926 δραχμές.

Παναγιώτης Μαζαράκης:

Πορεύτηκε την οδό της αιωνιότητας..

Το Σάββατο 24 Οκτωβρίου 2009 κηδεύτηκε στο χωριό Δάρα ο αποθανών Παναγιώτης Χρ. Μαζαράκης ο οποίος είχε γεννηθεί το 1925. Στην κηδεία του παραβρέθηκαν τα παιδιά του Χρήστος και Κωνσταντίνος Μαζαράκης, Σταυρούλα και Φώτης Σαραντόπουλος, τα αδέρφια του, τα εγγόνια του, τα ανήψια του, οι λοιποί συγγενείς και πλήθος κόσμου από το Δάρα και τα διπλανά χωριά.

Παναγιώτα Δούβαλη:

Πέρασε στα ουράνια

Σε ηλικία 85 ετών άφησε τα επίγεια και πορεύτηκε στα ουράνια η Παναγιώτα Δούβαλη από το χωριό Πελεκανάδα. Η κηδεία της έγινε στην Πελεκανάδα, την Τρίτη, 20 Οκτωβρίου 2009, με την παρουσία του συζύγου της Παναγιώτη, των παιδιών της: Δήμητρας και Κωνσταντίνου Αντωνόπουλου, Χρήστου και Μαρίας Δούβαλη, των αδερφών της, των εγγονών της, των ανηψιών της, των λοιπών συγγενών και πλήθους κόσμου από την Πελεκανάδα και τα διπλανά χωριά.

Κέντρο Ημερήσιας Φροντίδας Ηλικιωμένων στη Χώρα

Στις 11 Οκτωβρίου 2009, στη Χώρα, εγκαινιάστηκε το Κέντρο Ημερήσιας Φροντίδας Ηλικιωμένων (ΚΑΦΗ). Πρόκειται για μια πρωτοπόρα, αξιόπαινη, πρωτοβουλία. Τα εγκαίνια του Κέντρου, που βρίσκεται στο ισόγειο κτηρίου επί της οδού Καρόλου Μπλένγκεν, τέλεσε ο Μητροπολίτης Τριφυλίας και Ολυμπίας κ. Χρυσόστομος. Το Κέντρο Ημερήσιας Φροντίδας Ηλικιωμένων θα στελεχωθεί με ένα ή δύο άτομα, τα οποία θα προσφέρουν βοήθεια, στοργή, συντροφιά και αγάπη στους ηλικιωμένους, τους ανήμπορους και τους μοναχικούς δημότες της Χώρας. Θα προσφέρεται

ζεστό ρόφημα ή καφές. Θα διευκολύνονται στη σύνταξη αιτήσεων ή όποιων άλλων εγγράφων χρειάζεται, επειδή οι ηλικιωμένοι άνθρωποι δυσκολεύονται πάρα πολύ με τη γραφειοκρατία σε

τράπεζες, νοσοκομεία, ταμεία, γεωργικές επιδοτήσεις κ.λπ. Θα μπορούν να ζητούν να τους φτιάχνουν τα βιβλιάρια υγείας, τα φάρμακά τους κ.λ.π.